

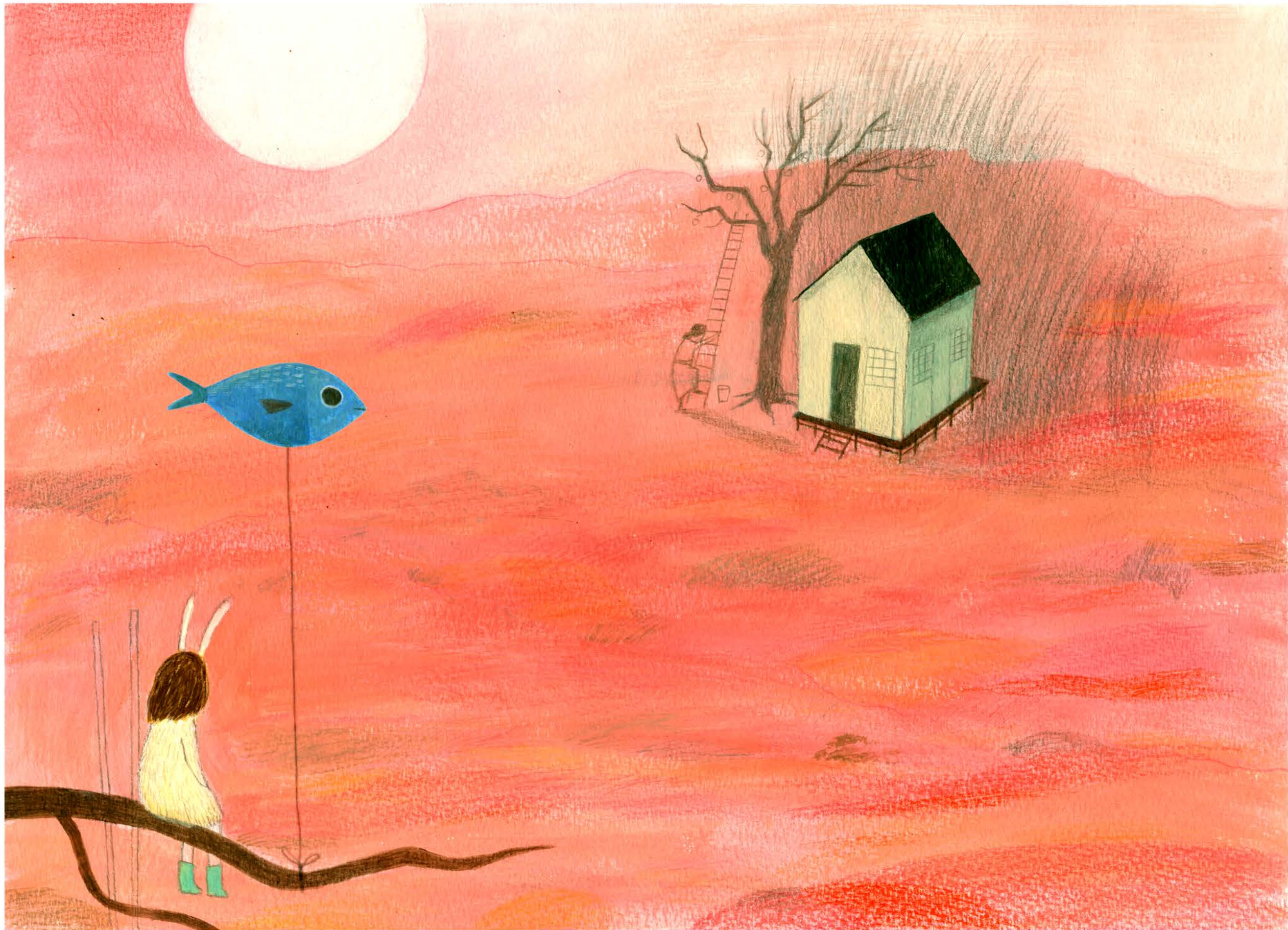
MENSJE LEEFDE in een klein huis met een mooie tuin. Overdag scheen de zon, 's nachts schenen de maan en de sterren op het malse gras. Het geurde er naar bloemen.

Het was nooit te warm en nooit te koud, vond Mensje. Soms kreeg ze bezoek en dan was het gezellig. Soms was ze alleen en dan was het heerlijk stil in huis.

Ze dacht niet aan gisteren en al helemaal niet aan morgen. Ze vergat wat ze gedaan had en vroeg zich nooit af wat er straks zou gebeuren. Want alles was goed.

Als het regende, kregen de planten te drinken en kon Mensje zich wassen. Als de zon scheen, openden de bloemen hun kelken en liet Mensje zich naast een vijver drogen.

MAAR VANDAAG, vandaag is anders.
Misschien is er niet veel verschil, maar toch ...
Vandaag is Mensje eerder dan anders wakker.
Ziet ze in de spiegel er ineens ook een beetje
ouder uit?

Ze voelt zich wat verloren en ze denkt aan alle
dagen die voorbij zijn. Ze loopt een beetje rond,
plukt een stukje fruit, neemt een flinke hap.

Ze denkt aan *toen*.
Dan denkt ze zomaar ineens aan wat ze *straks*
zal doen.

Hum, denkt ze, gisteren was leuk.
Misschien kan ze vandaag weer gaan luieren in
de zon?
Ze denkt aan de dag daarvoor en de dag daar-
voor en alle dagen die voorbij zijn.
Tot ze helemaal niet meer weet wat er toen
gebeurde, zo lang is het geleden.
Alsof de dagen toen helemaal leeg waren.

